

SLOVENE.

Političen list za slovenski národ.

Po pošti prejeman veljá: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.
V administraciji prejeman veljá: Za celo leto 13 gl., za pol leta 6 gl. 50 kr., za četrt leta 3 gl. 30 kr., za en mesec 1 gl. 10 kr. V Ljubljani na dom pošiljan veljá 1 gl. 20 kr. več na leto. — Posamezne številke veljajo 7 kr.
Naročnino prejema opravništvo (administracija) in ekspedicija, Semeniške ulice št. 2.

Naznaila (inzerati) se sprejemajo in veljá tristoletna petič-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat: 12 kr., če se tiska dvakrat: 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semeniški ulici h. št. 2.

Izhaja vsak dan, izvenredne nedelje in praznike, ob 1/6. uri popoldne.

Štev. 256.

V Ljubljani, v torek 9. novembra 1886.

Letnik XIV.

Splošna osupnjenost.

Nastopni govor predsednika avstrijske delegacije, sivolasega Smolke, je svet tako osupnil, kakor bi ga bil zadel curek ledenomrzle vode. Vrli Poljak je s tako živimi in resnimi barvami slikal današnji silno kritični položaj v Evropi, da se je sumnja porodila med osupnjenim svetom: da se je bil Smolka prej ko ne z Lajošem Tiszo zmenil, kajti tudi v ogerski delegaciji slišale so se slične besede o veliki nevarnosti, ki grozi javnemu miru v Evropi. Iz uradnih krogov došlo je pa med tem zagotovilo, da Smolka ni bil z nobenim dogovorjen, temuč je govoril po svojem prepričanju, kakor mu je besede narekovala kočljiva situacija. Smolka je rekel, ko se je avstrijska delegacija cesarju poklonila:

„Vaše c. in kr. apostolsko Veličanstvo! Zbirajoč se na povelje Vašega Veličanstva, kakor udje delegacije Vašemu Veličanstvu vedno zvestoudane, da se posvetujemo o predlogih skupne vlade, smatramo si za prvo svojo dolžnost, izraziti občutek neomahljive zvestobe in udanosti posvečeni osebi Vašega Veličanstva in najvišji cesarski hiši, ter prosimo, da Veličanstvo izvoli te izraze lojalnosti in pijetete milostno sprejeti. Delegacija državnega zbora pregledala bo vestno vse predloge za skupne potrebe, kar jih bo skupna vlada predložila; posebno pa nastavke vojnega ministra, ki zahteva zdatno več memo družih let, ter jih bo skušala spraviti v soglasje s tem, kar davkoplačevalec lahko zmaguje. Pri vsem tem se pa ne moremo znebiti nekakih pomislikov. V dōbi, kakor je današnja, v kateri se jako imenitne koristi države morda le nepodučenim v nevarnosti dozdevajo, razumela je modrost Vašega Veličanstva sicer ljubi in od nas vseh tako srčno zaželjeni mir nam ohraniti, kar nam pač daje pravico do zaupanja, da se bo Vašemu Veličanstvu posrečilo, ta mir še dolgo vtrditi. Potrebujemo ga vsi na utrditev našega narodnega gospodarstva in na blagor države. To naše zaupanje nas pa zopet ne sme tako daleč zapeljati, da bi pozabili, kaj se kar čez noč lahko zgodi, kar namreč tudi najmodrejši ne more naprej vediti, da bi nas sililo na obrambo vitalnih interesov države misliti.

Strastni dogodki na jugu-iztoku opominjajo nas k opreznosti in nam veleajo, za moč in jakost države in za spretnost krasne naše hrabre armade že v mirnem času skrbeti in to temveč, ker se druge velesile kar pred našimi očmi tako skrbno oborožujejo in to z orožjem, ki je boljše memo našega. Naše razmere v zunanji politiki so nejasne in prav zaradi tega ne smemo za drugimi velesilami zaostajati. Kakor je po eni strani nevarno dovoliti, kar tirja vojni minister, ker imamo že tako silne davke, se gledé silno kočljivih razmer, o katerih sem poprej govoril, delegacija vendar ne more odločiti, da bi naši skupni hrabri armadi ne dovolila tistih sredstev, ki jo bodo peljale do slave in časti, in s katerimi si bo ob znani svoji požrtovalnosti pletla lavorike. Pri vsem tem pa ne smemo pozabiti, da dostikrat ravno izvrstno oborožena vojska mir ohrani, katerega ohraniti si vse tako želi.

Lahko pa se tudi zgodi, da nam i ta nada splava po vodi, kajti človeška usoda je v božjih rokah. No, v tem slučaju bo hrabra naša armada, bodo narodnosti avstrijske dokazale, da so pripravljene na vsako žrtev za srčnoljubljenega, veliko-dušnega in pravičnega cesarja, za čast in slavo domovine in srečo narodov, h kateri naj nas modrost Vašega Veličanstva še dolgo let vodi. Zato pa hočemo Boga prositi, da naj Vaše Veličanstvo ohrani, obvaruje in blagoslovi.“

Ob 1. uri popoldne poklonila se je ogerska deputacija presvitlemu vladarju in tudi njen predsednik Lajoš Tisza povdarjal je v smislu Smolkovem potrebo miru in silno kritičen položaj, v katerem se Avstro-Ogerska nahaja. Tisza pravi:

„Mir se nam bo pa le tedaj ohranil, če ima naša diplomacija na zunaj tudi zadosti vpliva in podpore, kar se pa posebno sedaj brez popolnoma oborožene vojne sile ne dá izpeljati. Ob enem je pa pred vsem potrebno, da se vpelje med vojsko in med narodom tisto presrčno razmerje, ki je porok, da se oba faktorja ne vstrašita žrtev ne v premoženji, ne na krvi, če to zahtevajo interesi prestola in države.

Če bi se pa kljub temu brez velike škode za prestol in za državo ljubi mir ne dal drugače ohraniti, kakor z orožjem v roci, tedaj se pa smé

Vaše Veličanstvo na udanost ogerskega naroda zanašati.

Takrat se bo zbiral naš narod okoli prestola Vašega Veličanstva, ter bo na Vaš klic vse tvegalo za Boga, kralja in domovino. Božja previdnost čuva naj nad nami, da tega ne bo treba, prav zaradi tega ohrani naj nam pa življenje Vašega Veličanstva. Koliko smo imeli že skrbi zaradi ohranjenja miru in vse je razpršila velika modrost, očetovska skrb in prevzvišeno čutstvo Vašega Veličanstva, katero vé ceniti udanost in domoljubje svojih narodov. Zato naj pa Vsegamogočni Bog življenje Vašega Veličanstva, katero je v najtesnejši zvezi z narodi, ohrani do najskerajne meje človeškega življenja.“

Kakor je videti iz teh dveh nagovorov, je med njima nekaka sličnost, ki na prvi pogled človeka osupne. Neverjetni Tomaži so sicer trdili, da sta se Smolka in Tisza med seboj dogovorila, v katerem smislu da bodeta pozdravila cesarja. To ni bilo res, temveč je vsak, kakor smo že rekli, govoril iz svojega stališča, ozirajoč se na politično obzorje pred seboj. Da je pa tisto tako polno črnih hudournih oblakov, da huje že skoraj ne more biti, nam bo vendar vsak priznal, kdor le količkaj politiko bere.

Rusija je okoli Odese in ob Dunavskem ustju vsa kvišku. Prva pomorska divizija ima povelje na boj pripravljena biti, katerega sicer še ni, ki se pa utegne kar čez noč napraviti. Povod mu bo dala peščica Bolgarije. Naši državniki so do sedaj še pri vsaki priliki zatrjevali, da bi Avstrija nikakor ne trpela ruskega zasedanja na Bolgarskem, če bi se taisto pričelo na svojo roko. To, se vé da, bi bilo drugače, če bi Rusija kak tak mandat od Evrope dobila, na kar pa ravnokar prav nič ne kaže. Rusija se očitno pripravlja na zasedanje. Manifest, s katerim misli taisto pri Bolgarih opravičiti in vtemeljiti, je že pripravljen. S prvimi kozaki, ki se bodo v Varni izkrcali, razdelil se bo po deželi. Kaj preostaja v tem slučaju Avstriji družega, kot Rusu boj napovedati ali — kar bi bilo pa najugodnejše — Srbijo zasesti. Toda tudi v tem slučaju bi bil boj neizogibljiv.

Kako bi bile v tem slučaju vojne sile razpoložene? Kolikor je do sedaj znanega, stala bi Rusija

LISTEK.

Spomini iz potovanja po Gornje-Štajarskem.

(Dalje.)

Pot do postaje v Knittelfeldu bila je kaj prijazna. Lepo se je videla bližnja okolica in odpiral se je prijazen pogled v Mursko dolino, katero so sem ter tje zastavljali temni, okrogli predgorski vrhovi. Od daleč prihajali so izza gorá črni oblaki, ki niso obetali najlepšega vremena.

Na levo proti vzhodni strani oziral sem se z veseljem na prijazno farno cerkev v St. Mareinu, ki je kako poldrugo uro od Sekove oddaljena. Ko sem se mudil v Sekovi, ogledal sem si nekega dne tudi to prezanimivo zgradbo, ktera gotovo zasluži, da iz mojih „spominov na potovanje po Gornje-Štajarskem“ ne izostane.

Cerkev sezidana je v pozno-gotski dōbi. Na tej

stavbi kaže se prav očitno, kako so nekteri gotski graditelji bogato, da, rekel bi zapravljivo vporabljali lepšavna sredstva gotskega sloga. Večinoma so zlasti manjše gotske stavbe sila varčne pri rabi lepšavnih sredstev. Navadno nahaja se jih le toliko, kolikor je neobhodno potrebno. — Slopovi večinoma niso členoviti, ampak robati, osmokoti. Kapitelskih zidcev ni, so izpušeni popolnoma, podporniki brez okrasov itd. Na eno pa so vendar skoraj vedno pazili, da so namreč tudi pri priprostejših in ubožnejših cerkvicah napravljali zvezdasto in mrežasto svodovje. Take so z malimi izjemami gotske stavbe tudi pri nas. — Drugi graditelji pa so ravno nasprotno porabili vse mogoče lepšave gotskega sloga. Pri takih stavbah opazimo krasno krogovičje pri oknih, bogato ozaljšane kapitole, lepe konzole in baldahine, bujno profilovana velika vrata itd. K tej drugi vrsti se mora prištevati tudi cerkev v St. Mareinu. Pri njej so vporabljeni okraski tako bogato, reči se sme zapravljivo in bahačasto, da se je res čuditi. Naša Kranjska dežela pač nima nobene cerkve iz te dōbe, ki bi kazala toliko bogastvo, in tudi med Štajarskimi je ta

prva v tem oziru. Prav posebno pa to veljá le o lopi cerkveni.)*

Cerkev sama, ki ima to bogato okrašeno lopo, ni tako velikanska. Po dolgem meri 31 metrov, široka je pa 13 metrov. Ima dve ladiji, pred kterima leži na vzhodu presbiterij z eno ladijo. Njeno notranje in zunanje ima marsikaj zanimivega. Slopovi so členoviti. Konsole imajo nad seboj baldahine in se nahajajo po slopovih in po stenah. Na svodih so lične, stare slikarije iz leta 1463 in 1490. Podporniki so bogato členoviti in imajo na vrhu stolpiče; z arhivoltami obrobljena okna se končajo zgoraj v križne rože. To zelo zaljša in poživilja vnanjšino cerkve; le neznaten stolp ji ne dela časti.

A če prav vzamemo vse to skupaj, bi vendar po tem nihče ne sodil, kako bogata da je lopa, ki je prav za prav le postransk del stavbe, ki pa vkljub temu cerkev samo po svoji lepoti presega. Tu se

*) Graški „Kirchenschmuck“ prinesel je leta 1876 marljivo risano sliko te lope z natančnejim popisom, na katerega sem se pri spisovanju pričujočih vrstic tudi jaz deloma naslanjal.

na iztočni strani sama. Ta orjaška slovanska država je ravnokar brez zaveznika, kajti kakor hitro prične boj, ona ni več član trocarske zveze. Bismark je že zdavnej povedal, da bi se on v slučaju avstro-ruske vojske na Balkanu ne mogel vdeležiti boja, ker nima časa, temveč mora vedno paziti, kaj se preko Rena godi.

Med Rusijo in Francozi so se razmere sicer zdatno zboljšale, odkar je odšel iz Pariza v Petrograd novi poslanec Laboulay, zveza prijateljstva se pa vendar-le še ni sklenila, kar se pa lahko že noč zgodi. Rusija bi toraj k večjemu in v najvgođnejem slučaju le enega zaveznika imela, ki je pa jako krepak, tako na morji, kakor tudi na suhem, in ta bi bil Francoz.

Po drugi strani, toraj na zapadu, postavile bi se ji pa po najnovejših novicah, o katerih bi skoraj trdili, da niso še vtemeljene — Avstrija, Italija, Angleška in Turčija. Poglejmo, ali je kaj možnosti do take zveze? Italija ima že zdavnej načrt napravljen, da bo Avstrijo podpirala, kedar se bo jela ta proti egejskemu morju pomikati, ker se nadja ob tej priliki za plačilo južne Tirole in naše Primorje dobiti. Južne Tirole naj si le vzame, Trst in Primorje naj pa le pri miru pusti, sicer se ji utegne slaba goditi. Italija šla bi toraj na vsak način z Avstrijo proti Rusu, ker bi šla za svojo korist. Angleška bi bila Rusom že zdavnej rada pesti pokazala, pa ni imela poguma sama. V družbi bi se pa to laglje napravilo. Posebno bi bila pa to silno vgođna prilika za njene manipulacije v Aziji. Turčija ima pa njene čete že pripravljene in bi šla kot četrti v zvezi za ohranjenje ali pribor Iztočne Rumelije.

Kakšen bi bil pa pri vsem tem konec, to se pa niti približevalno ne dá ugibati. Vojna sreča je še dvakrat bolj opoteča, kakor druga in se dostikrat slabemu pridruži, da močnega naklesti. B.

Četrti stan.

(Dalje.)

Znano je, da se je avstrijska vlada mnogo pečala s temi in enakimi vprašanji, in da se je vse to pri nas postavno določilo; delavci dobre in poštene volje so tudi to s hvaležnostjo sprejeli. Le nekako počasno se pri nas izpeljujejo take modre postave, in podvzetniki bodo zmirom našli dovelj izgovorov, da jim ni moč kaj več storiti za delavce, razun tega, da jih v soboto izplačujejo.

Pravica zahteva, ali vsaj spodobnost in enakost pred postavo tirja, da delavci med seboj osnujejo skupine in da so zastopani v državnem zboru. Isto namerava predlog avstro-nemškega kluba doseči, ter je to prizadevanje v načelu priznanja vredno, če ni vse le nasvetovano iz tega namena, da se ljudem pesek v oči meče. Kaj pak, da bi se moralo skrbeti, da bi delavci potem res smeli in mogli svobodno voliti.

Četrti stan se je zavedel svoje moči; ni slabši od drugih stanov, zakaj bi se toraj njegov glas ne zaslísal v državnih zborih; delavci trkajo na vrata, odprite jim, da jih siloma ne vlomijo.

Zboljšati gmotno stanje delavcem je potrebno in nujno; vendar še bolj imenitno je, delavce v nravnem oziru izobražiti in skrbeti, da se nravnost

pri njih zboljša; ako se namreč to zgodi, potem delavsko vprašanje ni več tako nevarno. Z vero in cerkvijo more se rešiti socialno vprašanje, brez teh dveh ni mogoče, je vse zaman. — Reforma delavskega stanja bode ali krščanska, ali pa je ne bode. Delavci se morajo okleniti svete vere, poprijeti se nje naukov in podvreči se postavam, sicer ne bode rešenja.

Da, istina je, da ni dosti storjenega, ako se delavcem zboljša le gmotno stanje. „Svetá zarad delavcev ne moremo spremeniti v raj.“ Naj se stori vse, kar je mogoče, za delavce, ako ni duha krščanstva, bodo zmirom nezadovoljni, vedno bodo mislili, da se jim krivica godi; sedaj jim ta, sedaj ona državna naprava ne bode po volji, zmirom bodo mislili, da morajo sami oni nositi težave življenja; karkoli bode država storila, da bi olajšala njih osodo, vse bodo napadali. — Za to pač ni treba dokazov daleč iskati, videli smo to v našem mestu, ko je vladni zastopnik svoje dni zbral krojače skupaj, da bi se bili združili v smislu postave; ugovarjali so zoper to; svobodni hočejo ostati, so rekli. Delavskim kamoram (Arbeiter-Kammern) protivijo tudi delavci. — „Povej mi“, rekel je v našem mestu spoštovani mojster svojemu delavcu, „koliko hočem jaz za delo tirjati, ker ti od mene za zgotavljenje toliko zahtevaš, rad ti dam, kar hočeš, samo da meni kdo delo po tem kupu plača.“

Dostikrat se kujajo tu in tam delavci, katerim bi tega v resnici treba ne bilo. — Tudi postave, ki se tičejo varstva delavcev, zavarovanja zoper nesreče jih ne bodo zadovoljile, ako se najemniki (podvzetniki) in delavci ne zedinijo na podlagi krščanstva. Prav zarad tega pa zahtevamo popolno svobodo katoliški cerkvi. Ona je odpravila sužnost starega sveta, pa je tudi zmožna ozdraviti socialno bolezen našega časa. Sveta cerkev se je od nekdanj prizadevala, utešiti in zmanjšati vsako zlo, ki je zadelo ubogi človeški rod; ona hrani zaklad Kristusovih naukov in vzgoja narode v kreposti in nravnosti. Delavcu so cerkev pristudili, vero mu iz srca iztrgali in sedaj je še le njegova beda postala neznosna. Ali ni temu nekaj kriva tudi država? Vsaj zlega ni branila, ko bi bila vendar morala to storiti. Toraj ima tudi država storiti svojo dolžnost, ter pripeljati delavce zopet k veri in krščanstvu. — Na korist ljudstvu zahtevamo krščansko ljudsko šolo; šole naj bodo zopet verne (konfessionell), da ostane ljudstvu podpora v teh hudih časih, in da se ne bodo dali zapeljati lažnjivim prerokom. Katoliki se moramo vedno poganjati za to, da bi se nedelja praznovala; dajmo Bogu kar je božjega, nikar ne skrunimo Gospodovih dni z delom, ki ga ob delavnikih lahko zvršimo; blagoslov božji bode potem pri naših delih.

Zvedavemu pismouku je božji Zveličar pripovedoval povest o usmiljenem Samarijanu in ga poslednjič vprašal: „Kaj misliš, kdo mu je bil bližnji?“ „Ta, ki mu je usmiljenje skazal“, odgovoril je pismouk. Res da, usmiljenje zahteva božji Zveličar od svojih vernih, in po delih usmiljenja bomo enkrat sojeni. Saj že v navadnem življenji vprašamo, kakošnega srca je ta ali oni človek; kaj mislite, da Bog ne vpraša po tem? Toda poglavja o usmiljenji ne bomo dalje obravnavali, samo toliko rečemo, ako božji nauk in zveličavni pripomočki združeni s krščansko delavno ljubeznijo sedanjega svetá ne bodo rešili, tako sploh ni mogoče rešiti ga.

Delavna ljubezen je nam stroga dolžnost. Ta ljubezen, pravi škof Freppel, ne more se drugače nadomestiti. Ta ljubezen bode premostila prepad, ki je med delavci in drugo družbo, odprla bode srca delavcem, sprava bode med delavci in drugimi državljani, in delavec bode pridobljen za cerkev, za Boga; ljubezen bode tukaj določila. Ako se ozremo v zgodovino človeštva nazaj, videli bomo, da je le požrtovalna ljubezen svet rešila. Večje ljubezen ni nihče skazoval, kakor božji Zveličar, on je tudi z izgledom svet podučil, reven in zaničevan je živel na svetu, in umrl smrti najbolj zaničljive. Po njegovem zgledu so tudi njegovi apostolj in učenci življenje dali za sveto vero in za izveličanje bližnjega. S požrtovalno ljubeznijo so sinovi sv. Benedikta Evropi pridobili vero in omiko. Ko se je krščanski svet ves hotel zatopiti v sladnosti tega sveta in v zemeljsko dobroto, sta dva velika svetnika in prijatelja božja, ssv. Dominik in Frančišek, cerkev božjo prestrojila in v socialnem oziru več storila, kakor vsi osrečevalci narodov današnjega časa skupaj.

V novejših časih je pa sv. Vincenc Pavljanski pokazal, kako se imajo skazovati bližnjemu dela usmiljenja. Ako samo revežem tu in tam damo kak dar, da se jih odkrižamo, premalo storimo. Krščanska ljubezen tirja, da bližnjemu pomagamo z bebedo, z dejanjem, a tudi z dobrim zgledom; tako bodo delavci v nas videli svoje prijatelje, nehali bodo sovražiti vsacega, ki je v časnih rečeh srečnejši, kakor oni, in pridobljeni bodo zopet Bogu — in človeški družbi.

(Konec prih.)

Politični pregled.

V Ljubljani, 9. novembra.

Notranje dežele.

Sledeča sestava pokazala Vam bo zapravlljivo gospodarstvo Madjarjev v svoji popolni nagoti:

leto	dohodki	izdajki	deficit	Pravi defi- cit po kon- čanem rač- unu
	po proračunih v milijonih			
1875	217	238	21	40
1876	224	232	8	31
1877	216	236	20	26
1878	219	240	21	53
1879	222	256	34	38
1880	239	259	20	41
1881	264	289	25	48
1882	299	325	26	46
1883	301	323	22	39
1884	308	329	21	39
1885	326	338	12	34
1886	329	344	15	?
1887	328	350	22	?

Kako da je stroškov od leta do leta več, razvidi se iz velikanskega primankljeja, kterega je samo z novimi dolгови mogoče pokrivati. V teku enajstih let 435 milijonov deficita skupaj spraviti, mora človek v resnici več znati, kakor le hruške peči.

V Karlovcih na Sremu ima ravnokar pravoslavna cerkev svoj *cerkveni zbor*. Prva seja je bila dne 6. novembra. Pričela se je točno ob 10. uri. Otvoril je zborovanje patrijarh ob navzoč-

ne dá več govoriti o bogatem zidanji, marveč o bliščobi, o ošabni potratih. Lopa je prizidana na severni strani cerkve. Pride se vanjo od zunaj skozi vrata s šilastim lokom. Njena tla so za nekaj stopnjic nižja, nego zunanji svet. Široka je le 4 metre, globoka pa 2-5 metrov. Pri vstopu opazimo na levo nizka vrata, ki držé v zakristijo; skozi dvojna ozka pa visoka vrata se pride v ladijo cerkve.

Ta mali prostor je obokan z rebrastim svodom, ki je 5 metrov visok. Zvezdasti svod je sicer podoban svodu cerkvenemu, le da je veliko bogateji. Rebra so kar nakopičena in umetno prepletena; razun tega so lepo profilovana in na svoji spodnji strani vseskozi obložena s krogovičjem. Če se je graditelj že z rebri toliko trudil ter je obdal s tako nenavadnim lepoticjem, pač sklepnika ni mogel bolj ubožnega napraviti. In res je čudovito krasno in marljivo izdelan. Sklepnik visi iz svoda za 1 meter in ima podobo takozvanega baldahina ter je 0-55 metrov širok. Spodnji del ima podobo zvezdastega oboka. Njegove stranice pa krasé vsi mogoči arhitektonski okraski: pročelja, konzole, dolbine za kipe,

mali baldahini v dvojni vrsti. Res, fantastično bogat svod, ki me je v svoji bujni členovitosti, žlahnim in na vse strani oživljenim lepoticjem prav živo spominjal „stalaktitov“ (visečih kapnikov) naše Postojnske jame.

(Dalje prih.)

Pravila *)

bratovščine Sv. Družine za čedno življenje in za duše v vicah v Godoviču. **)

I. Sedež bratovščine.

V farni cerkvi sv. Urbana P. M. v Godoviču Ljubljanske škofije ima sedež bratovščina Sv. Družine,

*) Ta stara bratovščina, tako primerna sedanjim okoliščinam, se zopet razširja in želeli je, da bi se prav močno razširila po deželi.

**) Ker smo že iz „Danice“ posneli ter našim bralcem podali neka vodila družbe treznosti za odvrnenje pijančevanja, podamo še pravila že potrjene bratovščine v Godoviču, ki ima zraven drugih tudi še poseben namen, da bi se zatiralo in odvrčevalo pijančevanje in ponočevanje, toraj podpiral osebni in socialni blagor slovenskega naroda. Vredn.

Jezusa, Marije in sv. Jožefa, ki je bila 19. junija 1755 od cerkvenih višjih potrjena, in ravno tistega leta od sv. očeta Benedikta XIV. z odpustki obdarovana, ter ji je altar Sv. Družine kot bratovski altar odločen.

II. Namen bratovščine.

1. S posebnim češčenjem Sv. Družine in s posnemanjem njenih čednosti sprositi si njeno varstvo in srečno zadnjo uro.

2. Varovati se pregreh, in posebej odpovedati se kletvini, ponočevanju, pijančevanju, še zlasti vsakemu žganjepivstvu.

3. Pomoč skazovati vernim dušam v vicah, posebej bivšim bratovskim udom.

III. Predstojništvo bratovščine.

Vsakratni farni predstojnik Godoviški je vodnik te bratovščine.

IV. Pogoji za sprejemanje udov.

V bratovščino se sprejemajo verni katoličani, ki so voljni spolnovati bratovske pravila, ter sploh ktere bratovski vodja spozná in sodi za sposobne; sprej-

nosti dveh pravoslavnih škofov, na kar se je kongres konstituiral. Poslanec Paja Jovanović obrnil se je potem do patrijarha s sledečo interpelacijo: „Dovolite, da poprašam škofa te škofije, zakaj da ni razpisal za izpraznjeni volilni okraj Ruma nove volitve?“ Patrijarh interpelanta vpraša, na kateri podlagi da želi interpelacijo vtemeljiti. Ker mož na to ni nič vedel odgovoriti, zadovolili so se vsi s tem, kar jim je pojasnil dr. Ilija Vučetič. Na to so se prebirale razne uloge; med temi je bila ona iz Gline s sledečimi točkami: 1. Srbski cerkveni zbor naj skrbi za čast Srbov, ki so tukaj na tej zemlji svojo kri prelivali, ter naj se potruži za zopetno ustanovitev bivše srbske vojvodine to in onostran Dunova. 2. Srbski cerkveni zbor naj strmoglavi nepravilno izvoljenega glavarja (patrijarha) srbske narodne cerkve. 3. Srbski cerkveni zbor naj dela na to, da pri bodočih zborih cerkvenih občin ne bo več predsedovala duhovščina, ker je za tako dostojanstvo preveč samopridna. Najzanimiveje točke se pa na splošno zahtevanje niti prebrale niso, ter se je peticija izročila peticijskemu odseku; prešli so na dnevni red. Prišel je na vrsto dopis srbske cerkvene sinode na predsedništvo kongresa, v katerem patrijarh Angyelić kot načelnik sinode piše patrijarhu Angyeliću kot predsedniku cerkvenega zbora, da sinoda kot hierarhija apostolske cerkve ni dolžna nobenega odgovora dajati na interpelacije in druga vprašanja kongresova. Tudi to se je izročilo peticijskemu odseku. Kakor se vidi, v srbski narodni cerkvi, kjer se Bog v slovanski slavi, tudi ni vse, kakor bi moralo biti. Žalostno pa je, da si posvetnjaki hočejo prilastiti prvosedstvo pri cerkvenih zborih.

Hrvaški narod praznoval je v nedeljo sedemdesetletnico svojega pisatelja in prvomestnika „Matice Hrvatske“ **Ivana Kukuljevića** Sakcinskoga. Slavnost je bila močno podobna tisti, ki jo je naš narod napravil svojemu očetu, ranjkemu dr. Bleiweisnu. Na predvečer so mu napravili perci „Kola“ in „Sloge“ svečano bakljado s podoknico. Dospevši pred jubilarjevo stanovanje, so se pevci-svetilci razvrstili, predsednik pevskega društva „Kola“, gosp. Arnold, je šel pa jubilarja pozdravljat v sobo. Rekel je, da ker je Kukuljević svojo delavnost kot pesnik v javnosti pričel, se pač spodobi, da ga narod ob njegovi sedemdesetletnici s pesmico pozdravi. Takoj na to zagromi pod balkonom iskrena pesem: „Diži se iz sna!“ Sivolasi pesnik in zgodovinar hrvaškega naroda stopil je v spremstvu več odličnjakov Zagrebških na balkon, kjer je ginjenega srca poslušal petje. Po prvi pesmi pride ga pozdravljat v imenu pevcev g. Grahovac. Ta je posebno povdarjal, da je bila Kukuljevićeva gospa tista blaga duša, ki je največ pripomogla, da so dobili pevci svoj društveni dom. Kukuljević se je na vse te nagovore zahvaljeval s čistim jasnim glasom. Ko so odpeli dve pesmi, podal se je jubilar med pevce, kjer se je vsakemu posebej zahvalil za petje. Drugo jutro jele so pa dohajati deputacije, pisma, telegrami iz domače dežele, iz sosednje Kranjske in iz Srbije.

Proračun za samoupravo **Hrvaško-Slavonije** za leto 1887 je sestavljen in se bo takoj predložil deželniemu zboru, ki se snide 20. novembra v Zagrebu. Skupne potrebščine so preračunjene blizo na 6.385.000 gld., katerim je pa ravno toliko pokritja izkazanega; toraj primanjkljaja ni nobenega. Proračun je za bodoče leto memo sedanjega za 50.000 gld. večji. 45% tangenta za samoupravne potrebe znaša 6.041.636 gld., toraj za 42.510 gld. več, kakor leta 1886, in le 30.228 gld. več, kakor leta 1885. Ostanek samoupravnega pokritja pripada samoupravnim dohodkom, ki znašajo nekaj več nego 340.000 gld. Regnikolarna deputacija hrvatska je menda danes s svojim delom pri kraju. Drugi teden v sredo ali četrtek bo skupna seja hrvaške regnikolarne deputacije, ktere se pa baron Živković ne bo nič več vdeležil. Baron je namreč predsedniku deputacije pismeno sporočil, da mu slabostno zdravje ne dopušča sej deputacije vdeleževati se. Ob enem je gledé silno težavnega položaja pripravljen popu-

stiti stališče, ktero je v elaboratu naznanil, ter hoče pristopiti k večini v hrvatski regnikolarni deputaciji, če ona obstane pri svojih nazorih, kakor jih je objavila v svojem prvem nunciju. Ta korak barona Živkovića je zbudil veliko pozornost po deželi, ker je bil mož svoje dni pri deželni vladi in so ga tudi zaradi tega volili v regnikolarno deputacijo, ker so mislili, da bo za vladno delal. Sedaj je pa baron sprevidel, da bi delal le za Madjare in je izstopil, s čemur se je pravega domoljuba pokazal. Zato toliko osupnjenja.

Vnanje države.

Na Srbskem bodo morda dobili novo ministertvo, ker se s sedanjim ne morejo vjemati v finančnih zadevah. Sedanja vlada je predložila načrt, da bi se direktni davki zdatno zvišali, če hočejo, da se vzdrži v državnem gospodarstvu ravnotežje. Vladni načrt določa 15 razredov osebnega davka. Tu naj bi se največ plačevalo po 300 dinarjev, najmanj pa po 5 dinarjev (frankov). Zemljarina, poslopnina, davek od glavnice in dohodnina naj bi se tudi le neznatno zvišale. To je za sedaj poglavitna naloga, ki jo namerava vlada rešiti, potem se bo pa skupščina razšla — če ne bo namreč poprej ministerstvo odstopilo. Vzrok je pa tudi še nekaj drugega. Garašaninov kabinet je zahteval, da bi se letos vojni budget zdatno zvišal. Opozicija pa o vsem tem noče prav nič vedeti, ker se boji, da bi se tako podprta srbska armada z Avstrijo v zvezi lahko proti slovanski Rusiji obrnila, če bi Rusija Bolgarijo zasedla, o čemur niti dvomiti ni. Gledé okupacije so na Srbskem celó liberalni Rističevi prijatelji, ki so Rusom vseskozi iz cele duše vdani, vsi tega mnjenja, da bi bila okupacija Bolgarije tudi Srbiji jako nevarna. Ristič sam je pisal v svojem listu: „Okupacija Bolgarije bi bila velika nesreča ne le za Bolgarijo, temveč za vse ostale narodnosti na Balkanu. Vrata je tujim velesilam za okupacijo prav lahko odpirati. Kdaj bi se pa zopet zapreti dale, je pa drugo vprašanje.“

Na Bolgarskem je položaj še vedno nejasen, kakor temna jesenska noč! Rusi vidoč, da s spletkami nič ne opravijo, jeli so se posluževati sile — upora. Burgaški punt je njihovo delo. Namerovali so ž njim dvoje. Prvič so hotli dokazati, da sedanja vlada res ni zmožna redú ohraniti, in da se mora toraj drugi spretniji umakniti, kteri na čelu naj bi bil Cankov Dragan. Drugič imajo pa zopet jeden povod več za okupacijo, ktero bodo kmalo pričeli. Druzega jim ne manjka, kakor le v dveh ali treh mestih še nekaj enacega napraviti, pa bodo zagnali glas: „Notri moramo, Bolgarija je zapadla anarhiji; lejte, kako se vam množe upori po mestih!“ Kar se teh uporov tiče, bi bilo pač dobro, če bi vlada skušala dotične kolovodje poloviti in družega za drugim za glavo prikrajsati, kajti to so lopovi v pravem pomenu besede, ki se z življenjem svojega bližnjega igrajo ker državo izdajajo. Pač toraj škoda, da jih v Burgasu niso dobili, ker so jim na morje pete odnesli. — V Burgasu primorskem mestu v Izočni Rumeliji, se je oklical obležni stan; raztegnil se bo čez vso iztočno Rumelijo — kar bo vsak, kdor onim usmiljenja vrednim ljudem dobro hoče, iz celega srca odobral. Da to Rusom in ruskim agentom ne bo všeč, je pač res, a za deželo je potrebno. Ob enem se pa tudi Rusi že pripravljajo na zasedanje Izočne Rumelije. Telegram iz Sofije došel pripoveduje, da je pred Burgas priplula ruska vojna ladija izvestno po nič družega, kakor da se bo okupacija v obeh pokrajinah h krati pričela. Tudi v Filipopolju in po okolici prizadevali sta se dva ruska agenta prebivalstvo proti sedanjí vladi nahujskati, pa sta morala teči. Ubežala sta v hišo ruskega konzulatnega dragomana. Prefekt je vlado telegrafično vprašal, kaj mu je storiti in je dobil ukaz, da naj prosi ruskega konzula, da bi ga v omenjeno hišo spremil, ter naj hujskača prime in zapre. Bi ga že. Če bi Rus to dovolil, na kar pa niti misliti ni.

Dvoje ruskih listov „Sovremeniya Izvestija“ in „Nov. Vremja“, priobčuje spomenico odličnega ru-

skega državnika, kako se ima vršiti **vzhodna ruska politika**. — Take stvari se objavljajo vselej iz kacega posebnega namena, bodisi da bi svet rade na kriva pota izvabile, bodisi da imajo tudi kako zrnice resnice vmes; poslušajmo toraj, kaj nam pové ta dvojica. „Podlaga našemu delovanju mora biti Berolinski dogovor, in to povemo našim prijateljem in neprijateljem, da nas ta ugovor ne veže više, ako se v kaki stvari ruši. Prijateljstvo s Francosko moramo gojiti ter jo podpirati v egiptovskem vprašanji, vendar v politiki osvete (revanche) moramo ostati nevtralni, da ne rušimo trocarske zveze, ki je porok miru. S Turčijo moramo v prijaznosti živeti ter ji jamčiti nje posest, ter jo braniti, ako bi bila napadena; v egiptovskem vprašanji pa gré podpirati jo moralno, tako tudi pod stanovitnimi okolnostmi v vprašanji zaradi izpraznjenja Bosne in Hercegovine; nasledek tega bi bil, da se skupaj branijo morske tesnice (kaj ne, da Anglež ne more čez Darddnele in Bospor v Črno morje). Na podlagi Berolinskega miru ne moremo se odreči stoletni misiji varovati pravoslavne na vzhodu, tudi zato moramo skrbeti, da se izpeljejo ustanovitve Berolinskega miru v Armeniji in Macedoniji. V interesu Turčije in Grške moramo na to delati, da se določijo meje obeh držav. Varovati se je povoda za okupacijo (Kaulbars gotovo ravna po tem receptu!) in posesti deželo le v skrajni sili; ne bi mi s posestvom Bolgarije sami rušili Berolinskega miru, ker bi se v tem slučaju Bolgarska in vzhodna Rumelija nahajale v onem položaji, v katerem ste bili, preden je bil mir s Turki sklenjen, ko Bolgarija ni imela kneza, i iztočna Rumelija ne gubernatorja. — Kakor se vidi, ta izjava je obrnena posebno proti Angležem, z Nemčijo in Avstro-Ogersko je pa v zeló dvomljivi prijaznosti.

Domače novice.

(Duhovske spremembe v Ljubljanski škofiji.) Čast. g. Franc Rihar, kaplan v Trnovem, šel je zaradi bolezni v začasni pokoj. Mesto njega pride v Ljubljano č. g. Andrej Kalan, na njegovo mesto v Cerklje pa č. g. Anton Verbaš iz Leskovca na Dolenjskem, kjer služba enega duhovnega pomočnika za sedaj prazna ostane.

(Tombola v katoliški družbi) je bila preteklo nedeljo dobro obiskana. Gosp. predsednik dr. Anton Jarec je pozdravil navzoče o prvem letošnjim jesenskem shodu, ter omenil zgodbe katoliške družbe, kakor je popisana v letošnjem tečaju društvene knjige „Glasi“, ktere izdaje katoliška družba. „Glasi“ imajo v letošnjemu letu posebno primerno tvarino; namreč a) v začetku sv. leta, b) sveto leto in c) zakaj praznujemo letos sv. leto. Še obsegajo „Glasi“ naslednje sestavke: „Vere moč“, „Jeden dan na Velehradu“ in „Resni dnovi“. Poslednjič pride pa v sedanjih okoliščinah prav zanimivi članek: „Iz malega sveta“. Pod tem imenom govori dr. Lampe, vodja v „Marijanišči“. O tem je že „Slovenec“ svoje dni nekaj pisal v podlistku, a take stvari se ne morejo danes nikoli preveč razpravljati. Socijalno vprašanje trka močno in glasno na duri, in to vprašanje se more začeti reševati precej pri malih. Ko bi se svet sploh tako lotil tega vprašanja, kakor se ga je n. pr. lotil vodja „Marijanišča“, ne bilo bi več nevarno današnjemu veku. Ne čudimo se, da mil. g. prošt dr. Anton Jarec najraje govori o „Marijanišči“, saj daruje temu zavodu svoje duševne in gmotne moči. Je pa to „Marijanišče“ res „svet v malem“. Ima domačo kapelo, duhovnika in pa svojega hišnega oskrbnika pl. g. Laschana; kedar je pa treba kaj napraviti, zateka se pa vse k predsedniku. Ranjki g. prošt Jos. Zupan blagega spomina je zapustil „Marijanišči“ svoja dela med drugim tudi knjigo: „Najlepša čednost“ itd. Ta knjiga se sedaj dobiva pri g. predsedniku dr. Antonu Jarcu trdo ali mehko vezana za borih 56 kr. Naj bi prijatelji spodbudnega branja segli po tej knjigi, ker razen tega, da dobijo prav v ceno lepo knjigo, tudi podpirajo „Marijanišče“ in kolikor toliko pomagajo rešiti važno vprašanje današnjih časov. Ako stori vsak svojo dolžnost, potem smemo z mirnim srcem gledati v prihodnost.

(Pisateljsko društvo) tukaj čestitalo je slavlencu hrvatskega naroda g. Ivanu Kukuljeviću na sedemdesetletnico, ktero je zaslužni Jugoslovan v nedeljo praznoval.

(Za deželnega komisarja) pri trgovinski in obrtniški zbornici tukaj imenovan je c. kr. vladni svetnik g. Jos. Dralka.

(Kognovo hišo v Zvezdi), naposled lastnina gosp. A. Jeločnika kupila sta gg. brata Souvan na javni dražbi za 26.100 goldinarjev.

mejo se s tem, da se vsak po svojem imenu in priimku zapiše v bratovsko knjigo.

V. Opravila in dolžnosti udov.

1. Opravljati imajo bratovsko molitev, t. j. vsak dan enkrat obmoliti „očenaš“ in „češčena Marija“ s pristavkom: „Jezus, Marija in sv. Jožef! — usmilite se nas in vernih duš v vica h!“

2. Vsako leto enkrat v bratovski namen posebej sv. obhajilo po opravljeni spovedi Bogu darovati in „uro moliti“. Namesto uro moliti zamore vsak ud eno sv. mašo opraviti kot mašnik, ali jo naročiti, če ni mašnik.

VI. Posebni pripomočki udom nasvetovani.

Da bi bratovski udje ložej spolnovali bratovska pravila in svoje življenje posvečevali, se jim svetuje in priporoča:

1. Večkrat presveta imena Jezus, Marija in Jožef bogoljubno na pomoč klicati, posebno v skušnjavah in v kakih nevarnostih greha.

2. V resnici si prizadevati za krščanske čed-

nosti, kakor so: bogoljubnost, ponižnost, pokorščina do višjih, potrpežljivost, sveta čistost tudi v mislih, ljubezen do Boga in bližnjega, pravica itd.

3. Praznike vestno posvečevati, tudi popoldansko službo božjo obiskovati, ogibati se plesišč in nevarnih shajališč.

4. Varovati se kletvine, pridušanja, rotenja, slabih drušinj in zlasti vsega ponočevanja, pijančevanja, posebej žganih pijač.

5. Kake težave, bridkosti, bolezni, trpljenje, pomanjkanje itd. z dobro voljo Bogu darovati. Za grešnike, za bolne in umirajoče, pa za ranjce pridno moliti.

Z dovoljenjem visokočastitega knezoškofijskega ordinarijata Ljubljanskega št. 2289, dne 21. oktobra 1886. *)

Val. Klobus, administrator.

*) Obširnejše pojasnilo bratovščine pride pozneje, ko bodo določeni tudi odpustki bratovščine.

(Utonil bi bil) kmalo danes dopoldne mali sin tukajšnjega mesarja Andreta. Sedel je in igral se v mestnem rešilnem čolnu ob nasipu sv. Petra za Strzelbovo tovarno. Kar prideta dva dijaka in odrineta čoln od kraja; veriga se utrga in čoln s fantičem plava po visoko narastli Ljubljani. Ljudi ob bregovih vse polno — gledajočih. Dva vrla mesarja sta se neustrašena spustila za čolnom. Fantič sam ni izgubil glave; malo si je pomislil, planil v vodo in res — hvala Bogu! srečno izkobil na suho. Čoln sta mesarja ujela še le pri Sv. Petra mostu in ga nazaj priveslala. Ljudij vse polno, in redarjev, tudi, kaj ne? — O kaj še; cel čas le jednega samega ne. Kaj bi pomagal rešilni čoln, ki bi kmalo sam utonil! Sploh smo pa že kaj tacega v naši beli Ljubljani navajani. Naše redarstvo res ni mnogoštevilno; a tukaj ni samo število merodajno, temveč in to najbolj kakovost posameznih. Toliko za danes zadostuje. Slučajev, o tej zadevi govoriti, tako nikdar ne manjka.

(Pokopali) so danes davkarskega praktikanta g. J. Pengova ob 2. uri popoldne. Umrli je za jetiko. Popoldne ob 4. uri nesli so pa k pogrebu po Krakovem dobro znano zeljarico g. Fr. Gril, ki je umrla dne 7. t. m. v 60. letu svoje dōbe.

(Včerašnji mesečni somenj) ni bil kaj prida. Prignalo se je 805 kosov konj, volov in telet. Med prignano živino je bilo najmanj konj.

(Zaplenjen) je bil včeraj „Slov. Narod“, kakor mislimo, zarad dopisa iz Maribora.

(Požarni gasilci) v Kamniku prejeli so od presvitlega cesarja 80 gld. podpore.

(Vabilo.) V nedeljo 14. t. m. ob 10. uri dopoldne bode v Dolini slovesno blagoslovljenje naše nove župnijske cerkve. Radi mnovega posla mi ni mogoče na razne kraje posamezno pisati, vabim toraj vljudno po tem potu vse prijatelje, znanee in duhovne sobrate, zlasti kedaj tukaj službejoče k omenjeni slovesnosti.

Fr. Brulec, župnik.

(Stekel pes) klati se okoli po Rateški in Sevnški okolici in je že več ljudi popadel ter mnogo psov oklal. Oklane pse so pobili, kaj je pa z ljudmi, ki jih je popadel in kaj je s psom samim, nam ni znano.

(Šolske sestre) v Mariboru so ondašnjim liberalcem hud trn v peti, ki bi se ga silno radi iznebili, pa ne gré! Nedavno so imeli modri Tebanci Mariborski na magistratu sejo, pri kateri je bilo zopet treba določiti, ali naj se letos še dovoli šolskim sestram 150 gld. za nakup drv za ondašnjo šolo. Nekaj jih je reklo, da ne več, kajti Maribor je „liberalno“ mesto, šolske sestre so pa „klerikalno“ podjetje, kterege liberalno mesto ne smé podpirati! Tako je podprl svoje mnenje modri Badl. Odbornik Stampfl pravi, da bi že dovolil teh 150 gld., če bi se ne bilo bati za nemščino, ktera je v Mariboru v veliki nevarnosti! Tretji modrijan Schmiderer pravi, da naj se le še dovoli ta podpora, ker ima občina vsled tega dobiček. Šolo namreč obiskuje kakih 400 do 500 otrok, med kterimi je 250 do 300 deklic. Za vse te bi morala občina lastno šolo zidati, če bi jih šolske sestre vsled odbite podpore več ne mogle podučevati. Konečno so modri očetje vendar sklenili zopet za jedno leto podporo dovoliti. Kakor čujemo, bi šola ne bila prenehala in bi šolske sestre ne bile zmrzovale, če prav bi se podpora temu „klerikalnemu“ zavodu ne bila dovolila. Za to bi bili že skrbeli drugi ljudje, ki niso ne „liberalni“, ne „klerikalni“, pač pa dobri kristjani in usmiljenega srea!

(Slovenci v Gradcu) zbirajo podpise za ustanovitev slovenske šole ondi.

Telegrami.

Dunaj, 8. nov. Presvitli cesar podelil je trgovinskemu ministru Bacquehemu dostojanstvo tajnega svetnika.

Trst, 8. nov. Kolera jela se je v Genovi hitro razširjati. V poslednjih 6 dneh pograbila je 151 oseb. Vožnje v Trst so se vstavile.

Trnovo, 8. nov. Ruski konzul v Burgasu zahteval je, da bi se mu izročil Nabokov. Vlada je sklenila, da bo Nabokovega še le po dokončani preiskavi izročila ruski gosposki. (S tem bo raka v vodo vrgla. Vr.)

Trnovo, 9. nov. Kneza bodo volili v sredo, na kar se bo v kabinetu toliko spremenilo, da bo nekaj Rusom prijaznih politikov vstopilo. Izvolitev Valdemarja je že gotova.

London, 9. nov. „Times“ objavlja, da so ji došle jako imenitne depeše o bolgarskem vprašanji, ter priznava izborni sporazumljenje med avstro-ogrsko in angleško, ter pričakuje od angleškega poslanca v Carigradu, da naj zahteva organizacijo zveze podunavskih držav proti Rusiji.

Umrli so:

6. nov. Jurij Reiter, prisiljenec, 45 let, Poljanski nasip št. 50, driska. — Meta Juretič, učiteljeva žena, 72 let, Marija Terezije cesta št. 10, Marasmus.

7. nov. Jožef Rozman, hišni posestnik, 46 let, Kolodvorske ulice št. 25, jetika. — Franca Gril, sodarjeva žena, 60 let, Krakovske ulice št. 5, vsled bolezni na obistih. — Janez Pengov, praktikant, 21 let, sv. Florjana ulice št. 9, jetika.

8. nov. Jožef Avšič, delavec, 55 let, Sv. Petra cesta št. 49, Alkoholisumus.

V bolnišnici:

5. nov. Jakop Zorman, kolar, 62 let, pljučnica.

Tuji.

7. novembra.

Pri **Malicu**: Franc Burki, trgovec, iz Berna. — Oriner, Vilnascher, Fussenegger in Toifel, trgovci, z Dunaja. — Fr. Franke, trgovec, iz Brna.

Pri **Stonu**: Vetter in Jeradin, trgovca, z Dunaja. — August Roma, trgovec, iz Inomosta. — Otto Herrmann, potovalec, iz Brna. — Marija Michitsch, trgovčeva soproga, iz Stolno Belgrada. — Ignac Löwinger, trgovec, iz Vel. Kanize. — Karol pl. Gugg, c. k. poročnik, iz Stajarskega. — Franc Rode, posestnik, iz Kamnika. — baron Gudenhoven, zasebnik, iz Morawetza. — Heinrich, iz Trsta. — L. Manhart, potovalec, iz Trsta.

Pri **Bavarskem dvoru**: Franc Heiseler, trgovec, iz Bolzana. — Peter Rieder, mesar, iz Št. Mohora. — Kmetič, posestnik, iz Doba. — Petrič in Konšek, posestnika z družino, iz Trojane.

Pri **Južnem kolodvoru**: Rudolf Kafer, potovalec, iz Maribora. — Franc Stergar, zasebnik, iz Bleda. — Franc Janežič, zasebnik, iz Ljubljane.

Vremensko sporočilo.

Dan	Čas	Stanje	Veter	Vreme	Mokrine na 24 ur v mm
opazovanja		zrakomera v mm	toplomera po Celziju		
7. u. zjut.	732-55	+13-6	sl. jzap.	oblačno	17-10
8. 2. u. pop.	732-63	+17-0	ar. jzap.	oblačno	dež
9. u. zveč.	730-97	+12-0	sl. jzap.	oblačno	

Zjutraj zarija, čez dan oblačno in nekaj solncea. Ponoči huda ura in ploha. Srednja temperatura 14-2° C., za 8-8° nad normalom.

Dunajska borza.

(Telegrafično poročilo.)

9. novembra

Papirna renta 5% po 100 gl. (s 16% davka)	83 gl. 60 kr.
Sreberna „ 5% „ 100 „ (s 16% davka)	84 „ 70 „
4% avstr. zlata renta, davka prosta	113 „ 50 „
Papirna renta, davka prosta	101 „ — „
Akcije avstr.-ogerske banke	369 „ — „
Kreditne akcije	282 „ 90 „
London	125 „ 25 „
Srebro	— „ — „
Francoski napoleond.	9 „ 89 „
Ces. cekini	5 „ 91 „
Nemške marke	61 „ 30 „

Valvazor

(2)

lepo vezan, naprodaj je jako poceni pri g. Jerneju Rabiču, trgovcu v Kranji.

Žrebanje že prihodnji mesec.

KINCSEM SREČKE à 1 gld. 11 srečk 10 gld. samo

Glavni dobitek v gotovini

gld. 50.000 gld.

10.000 gld., 5000 gld. z odtegljajem 20% — 4788 derarnih dobitkov.

(15)

Kincsem-srečke dobivajo se

v loterijskem bureau ogerskega Jockey-kluba: Budapešta, Waitznergasse 6.

Nova izdaja.

V podpisani bukvarni izšla je ravno kar nova izdaja

„Molitve,

katere naj se kleče opravljajo, po ukazu papeža Leona XIII. v vseh cerkvah sveta po vsaki tihi sv. maši.“

Obsega tudi najnovejšo invokacijo k sv. nadangelju Mihaelu. — Tiskane so molitve na prav lične podobice in velja 100 komadov 2 gld.

Katoliška bukvarna

(5)

v Ljubljani,
stolni trg šte. 6.

Po znižanci ceni.

Kmetom v pomoč.

Narodno-gospodarska razprava.

Spisal

(8)

IVAN BELEC,

župnik.

Cena knjigi je znižana od 25 kr. na 20 kr., po pošti 5 kr. več; kdor jih vzame deset skupaj, dobi najisto brezplačno. — Knjiga obsega 9 pol v osmerki.

„Katoliška tiskarna“

v Ljubljani

Valvazorjev trg šte. 5.

Dr. Kiesov

izumil je staroslavno in vednoveljavno

Augsburško esenco življenja.

Gen. dep. Schutzmarke.

Esenca življenja je najbolj varno sredstvo proti mrzlici, krvavi grži in koleri. (26)

Prava je le tista, ki ima zgoreno znamko. Dobiva se na drobno po vseh boljših lekarnah, na debelo pa pri vseh boljših droguistih (materijalistih) in pa pri J. G. Kiesovem v Augsburgu (na Bavarskem).

Poštne zveze.

Odhod iz Ljubljane.

V Novomesto vsak dan ob 6 zjutraj, sprejema blago in popotnike. Prostora je za pet ljudi.

V Lukovco preko Domžal vsak dan ob 7 zjutraj.

V Kočevje preko Velikih Lašč vsak dan ob 7 zjutraj.

V Kamnik vsak dan ob 1/5 popoldne poleti, ob 3 pozimi.

V Polhov Gradec in na Dobrovo vsak ponedeljek

sredo, petek in soboto ob 1/5 popoldne poleti, ob 2 pozimi.

Na 1g ob 1/5 popoldne poleti, ob 3 pozimi.

Prihod v Ljubljano.

Iz Novega mesta vsak dan ob 2 popoldne.

Iz Lukovce vsak dan ob 5. uri 25 min. popoldne.

Iz Kočevja vsak dan ob 6. uri 20 min. popoldne.

Iz Iga vsak dan ob 8. uri 30 min. zjutraj.

Iz Kamnika vsak dan ob 9. uri 5 min. dopoldne.

Iz Polh. Gradca in Dobrovo vsak ponedeljek, sredo, petek in soboto ob 9. uri 15 min. dopoldne.